

Si en qualsevol cas hem d'aconsejar de visitar aquestes comarques, com a excursionistes hem de recomanar especialment doncs de pujar el cim de Turbó. Com a itinerari d'aproximació des de Tremp a aquest espectacular massís calcari que ja deixa veure la seva mola blanquinosa des del coll de Comiols, podem donar com a preferent el que travessa de ple aquestes comarques i que per la carretera de Benavarri abans d'arribar a Tolba va cap a Lluçars -poble amb un castell i una església interessantíssims-, Castigaleu, Llasquarri, La Pobla de Roda i el Pont de Serradui, des d'on surt la nova carretera que tot passant per Vilacarle, les Cases de Torlarribera i el Serrat va fins al peu del Turbó.

L'ascensió la podem fer aprofitant la pista que des de la carretera d'Eixea puja amb dificultat fins el refugi que hi ha en un planell a més de 2000 metres a la banda oest del massís i des d'on s'arriba fàcilment al cim en una horada, o per la banda de llevant en un itinerari molt més interessant des del punt de vista excursionista que arrenca de Cercuran quasi al final de la carretera que va fins a les Viles de Turbó.

Des d'allí cal anar remuntant el pendent tot derivant cap al nord per buscar l'accés més factible fins a la carena. Un cop dalt, cal seguir-la cap a l'esquerra, direcció sud, per vorejar el gran esvoranc que forma la vall de Sant Adrià que ens separa del cim que s'aixeca davant nostre. El careneig és fàcil i ja ens permet anar assaborint la gran vista que a tot el tomb de l'horitzó ens ofereix aquest cim pre-pirinenc, però que amb els seus 2500 metres ja presenta característiques d'alta muntanya. Tot plegat, un miler de metres de desnivell que en unes tres hores d'anar pujant ens portaran al mirador més estratègic de la Catalunya ponentina.

En definitiva, un petit esforç que bé s'hó val.

Jordi Mir

